

GEORGE IRAVA

*Ce rămâne
din tot dorul*

GEORGE IRAVA

CE RĂMÂNE DIN TOT DORUL

Coperta: aparține autorului
Tehnoredactor: Bogdan Artene

GEORGE IRAVA

ISBN 978-606-573-071-7

**CARTE APĂRUTĂ SUB EGIDA
ACADEMIEI BÂRLĂDENE**

GEORGE IRAVA

**CE RĂMÂNE
DIN TOT DORUL**

**EDITURA SFERA
Bârlad - 2011**

DE ACELAȘI AUTOR:

- *Despre tați și despre mame* (poezii), Editată de Comitetul de Cultură, Vaslui, 1980
- *Cardiografia răului* (poezii), Ed. „Opera Magna”, Iași, 2005
- *Destinul pronumelui* (poezii), Ed. „Opera Magna”, Iași, 2006
- *Adrian Georgescu în zece cărți* (eseuri), Ed. „Sieben Publishing”, București, 2007
- *Cărțile numărătorii* (poezii), Ed. „Opera Magna”, Iași, 2007
- *Tinerețea lui Făt-Frumos* (poezii), Ed. „Sieben Publishing”, București, 2008
- *Se uită lacom o liniște* (poezii), Ed. „Opera Magna”, Iași, 2008
- *Jurnalul unei luni de miere* (poezii), Ed. „Opera Magna”, Iași, 2008
- *Diamantele Ducesei* (haiku-uri), Ed. „Opera Magna”, Iași, 2009
- *Studii de literatură română contemporană* (eseuri), Ed. „Sieben Publishing”, București, 2009
- *Meditații transparente* (poezii), Ed. „Opera Magna”, Iași, 2010
- *Studii de literatură română contemporană*, vol. II, (eseuri), Ed. „Sfera”, Bârlad, 2010

Motto:

*„Adevărul poate fi trecut sub
tăcere sau rostit în foarte
multe feluri.”*

Bertolt Brecht

Această carte se dedică
nepoților mei
ELENA și ȘTEFAN

...Am strâns la sân păcatul cel dintâi...

– Prefață –

Gruia NOVAC

Scriam cândva, în revista *Baaadul literar*, anul III, nr. 1(8), februarie 2009, pag. 25, că „**George IRAVA** *n-a scris niciodată poezie sub ghilotină*”. Dacă propoziția se referea la volumul *Tinerețea lui Făt-Frumos*, metaforă relevând eternitatea, se va vedea că în corpul afirmației de atunci intră și întregul univers poetic al cărții de acum, *Ce rămâne din tot dorul*, citită în manuscris.

George Irava este un poet matur. Dacă ne vom tot feri să rostim adevărurile mari, mânați de conjuncturi oculte sau de mizerii staniolate „cu gust”, o să devenim prada ridicolului și a fățarniciei. Dezbărat de influențe (unele acceptate, în tinerețe, din adulație, foarte rar mergând după modă!), George Irava și-a durat, în timp, propria corectitudine față de harul creației pe care, în mod cert, îl posedă.

Lirica sa e specială, e densă și persuasivă, mai ales că poetul stăpânește tehnica folosirii registrelor, temelor și pretextelor, toate la un loc cuprinzând ecourile perioadelor lui biografice. În poezie, dar mai cu seamă în *Ce rămâne din tot dorul*, ce urmărește, de fapt, George Irava? Se mulțumește el a fi un ecran permanent pe care să i se proiecteze, prin filtrul conștiinței lui estetice, imagini trăite sau visate? Are el un țel? Există o „ultimă Thule”, dar în aspirația noastră vocațională ce stație ultimă încercăm să atingem? El știe, mai bine ca noi, că la întrebările retorice aflăm doar răspunsuri virtuale. Substanța versurilor sale rezidă în certitudinile lui că urmărim un țel evaziv, frumos de altfel, exprimat cu franchețe descifrată chiar

și în poeziile mai absconse. „*Va trebui să știi de la-nceput/ordinea prin care,/ din pricina sosirii tale,/ celălalt n-a mai încăput*” (Din unghiul Stelei Polare, pag. 98).

Poetul însuși admite și adesea clamează senescenta, astfel motivându-și starea memoriei care întârzie pe priveliștile existențiale ale anilor merei, așa de firesc și de uman, încât în nicio clipă nu-și face loc retorica triumfalistă, dar nici conotațiile funebre nu-și găsesc locul nicăieri, mai degrabă se ițește printre stihuri teribilismul (sechelă a adolescenței!) îmbrăcat în haina zeflemelii. „*Strâng cu grijă cioburile tăriei,/ Așa cum făcusem toată viața,/ Spălând scândura melancoliei,/ Și-așteptând să vină dimineața.// Acum, în prăvălia surpăturii,/ Târziul nu mai poate-nvârte roata,/ Iar câinele, stăpânul bătăturii,/ Lăcrimând, îmi urlă-n față: Gata!*” (Gata, pag.126). Nu e mai puțin adevărat că în volumul său descoperim și un pic de histrionism, dar asta-i o caracteristică a lui Irava. Fără îndoială, tonică și, în intimitatea ei, recognoscibilă.

Volumul acesta, *Ce rămâne din tot dorul*, e construit cu intenție compozită, tocmai pentru a lăsa impresia de selectare a unor stări aidoma dintr-un univers perceput intim, dar care-i parte a haosului cosmic evocat de atâția. „Fotografii”, „Lacrima lui Dumnezeu” și „Reîntoarcerea în ou” sunt cele trei fracțiuni ale cărții. Mai toate poeziile sale – aproape o sută – se învrednicesc a fi tratate cuviincios, mai ales că Poetul configurează portrete după natura afectivă a modelelor, urcându-i astfel la înălțimea simbolului. Ca paradigmă, „mama din pâine” și „tata din păring” se prefac în embleme, fiindcă **mama** rămâne originara „țarancă din Moldova”, iar **tata** i-a dat „urciorul cu-nțelesuri”.

Din aceeași zonă, poezia *Coridă* (pag.23) e o parabolă germinată cu o metaforă. Stările transmise de George Irava sunt surprinzătoare, unora putându-le complica înțelegerea, dar tocmai asta face ca poezia lui să provoace interesul. Strofa întâi („*Pe tata-nfipt în iarbă, ca un os,/ Și taurul, vedeam. Ca-ntr-o*

beție,/ Ura din ochi le mirosea frumos,/ Și între ei o pânză sângerie.”) și strofa ultimă („*Și-atunci am înțeles că-i un blestem,/ Să fii înfipt în iarbă ca-n vecie./ În față-mi stă cel mai frumos poem,/ Și între noi o pânză sângerie.”)* închid între ele întreaga fire descoperită târziu (adică la timp!), după îndelungi observări, egale cu propria Lui existență („*O patimă ce n-o știam-nainte...*”). Alături de frumusețea poemului, e de adăugat ideea, cu caftan de reverență, că George Irava e **un țaran** care s-a ajuns după multe și multe...

Impasibilă, tema iubirii se insinuează și-n viața poetică a pașnicului nostru visător. Secțiunea „Lacrima lui Dumnezeu” îi este dedicată. Iubirea e eternă, poate așa a devenit **lacrima lui Dumnezeu**, iar George Irava, descoperind-o, descifrând-o, trăind-o, o angelizează prin clamare. „*Când zeii te vor rătăci-n postume,/ Eu, ca un Homer, te voi recompune,/ Din patimă, idee și cărbune*” (Eu te ador..., pag.36), fiindcă „*Ne căutăm cu gândul, cu visul, cu viața...*” (De-atâta fericire, pag. 43), în timp ce, trupul femeii, „*...mă strădui, încă,/ Să-l prind cu doru-ntr-un cuvânt*” (La o statuie, pag.46).

Vino cu mine, Doamnă (pag.54), versuri săltărețe ca-n iambii de calitate, e un țipăt calm, ascunzând un regret conștient, și din această pricină inutil, alături de o tandră ironie iscată de delicatețea cu care autorul „tratează” veritatea. „*Voi căuta și eu prin buzunare sparte,/ Victoria infidelă a unui vers vacant,/ Să pot elibera o ploaie și o noapte,/ Cu care să-mi plătesc chiria de amant.// Acum, când traversăm un anotimp lehușă,/ Să fluierăm pe-o dungă câte-o singurătate./ Și nimeni nu ne vede, și nimeni nu ne-acuză,/ Că ștergem vopseaua de pe realitate*”.

Partea a treia a volumului pare a fi scrisă în ritm alert, de parcă **cineva** l-ar sili cu un scop pe care nici Poetul nu-ncearcă să-l simtă. *Reîntoarcerea în ou* poate fi și o aluzie, dar mai degrabă iluzia îl face să se precipite spre formulări certe care se vor concluzii indubitabile. „*Pe când lira, și-năuntru,/ Și-n*

afară-mi stă de veghe,/ Milimetric, vremea-mi trece/ Ca un glonț pe la ureche". Versurile-s normale. Pentru cine le citește cu spirit treaz, pricepând rezonanțele celeste ale verbului, dar și știind să descâlcească semantica ezoterică a noțiunilor aparent banale, va observa că George Irava a înțeles, cu o clipă înaintea noastră, că lumea existențelor e o perpetuă re-facere a contrariilor care trec pentru a se preface. Versurile de mai sus, din poezia *Ce rămâne din tot dorul* (pag.57), o dovedesc. Iar finalul e și mai elocvent. „*Ce rămâne din tot dorul,/ E-o socoată ca de spumă,/ Un strănut de disperare,/ Fără de noroc și urmă./ E-un ciulin pus pe cărare,/ Peste care calc a humă./ Dragul meu, poemu-i gata.../ Scoate-mă din el, și du-mă!*”

Toate, probabil cele mai multe poezii, sunt scrise în asemenea registru: direct, aproape frust, exact și confidențial. „*Eu unde să-mi depun mărturiile,/ Dacă pușcăria e plină de cuvinte?/ Unde să-mi dorm insomniile?/ Că-n cimitir nu mai încap morminte.// Voi părăsi această urbe de carne,/ Ca un păgân cu neiertarea pe umeri./ Taurul nopții mă va duce-ntre coarne,/ Spre cel mai îndepărtat nicăieri.*” (Unde să-mi dorm insomniile?, pag.114).

Toată poezia lui George Irava e robită unui egocentrism atât de sincer, încât acesta marchează un avatar net, devenind **stil**. Cum s-a ajuns aici? Prin exercițiu îndelungat, cât o viață terestră, abia acum, la un final previzionat de autor, nu de destin, căpătând contururile ferme ale unui blazon artistic. În totalitatea lor, versurile lui **George Irava**, subsumabile herbului stilistic în care patosul retoric își păstrează prospețimea, iar prețiozitatea iese din discuție, vor trebui analizate și înțelese numai din acest unghi.

8 ianuarie 2011

FOTOGRAFII

MAMA DUMITRA

Mamă Dumitra, țărancă din Moldova,
Talpă de țară și țară de bărbați,
Tu pe Columnă-ai înnoptat fântână,
Și cumpănă trecută-ntre Carpați.

Și pe colina ta de sare, încă,
Lampa-ți veghează cu un ochi afară,
Și celălalt cătând adânc în stâncă,
Să lumineze la țățâni de țară.

Mamă Dumitra, țărancă din Moldova,
Bat clopotele vechi a omenie,
Și tu rămâi smerită-n gândul meu,
În pâinea țării și în veșnicie.

Și când olarul te-a făcut urcioare,
Doar umbra ți-a lăsat-o în țărână,
Ca să sfințească apa din izvoare,
S-o poată bea și mieii de la stână.

Mamă Dumitra, țărancă din Moldova,
Sângere steaua către care urci,
Pe-un vânt de noapte și de veșnicie,
Cu ceața dintre lacrimi și din prunci.

CE RĂMÂNE DIN TOT DORUL

AMINTINDU-MI DE TATA

Viața intra
Cu plugul în teatru,
Unde jucam rolul
Fructului oprit.
Și-mi pare-așa străin
Nisipul din clepsidră,
Că nu-mi mai recunosc
Copilăria-n fluturi

Îmi plâng în perdele
Melancolii lichide,
Ca ploaia interzisă
În crinul adormit.

Ceea ce-mi amintesc
De tine, tată,
E că sunt fiul tău
Din alt timp al țărâniei.
Că te-am rugat să-mi dai
Doar un cuvânt,
Și tu mi-ai dat
Urciorul cu-nțelesuri.

FOTOGRAFII

Trudesc prin vechi fotografii de vată,
Bătrânii mei – ca norii care ning –
Tata cosește, încă, la păring,
Mama frământă pâinea în covată.

Și nici nu îndrăznesc ca să-i ating,
Cumva să nu se sfarme ca de ceață.
C-avură o nevolnică viață,
Și-abia dacă-n copii mai pot să-i strig

Și-i văd cum stau la față-ntunecați,
Că zeii prea curând i-au scos din lume,
Că nu mai pot revolta să-și asume,
De parc-au fost de vii înmormântați.

Și ning prin vechi fotografii, și ning...
Mama din pâine, tata din păring..

PE O COLINĂ

Pe o colină, o țărancă naște,
De parcă un astru-n clocot vrea să deie.
Românul ei astupă o tranșee,
Să aibă mieii țării unde paște.

Și rostuiește tânăra femeie,
Spicul de grâu cu înc-o vietate,
Să fie-n stemă holdele bogate,
Cu boabele-nvelite-n curcubee.

Și-i bine că mai ară peste sate
Adânce și voievodale pluguri,
Când laolaltă fructe, flori și muguri,
Sorb timpul din aceeași libertate.

Să avem fii voinici și să-i dăm țării,
Iată puterea primă a puterii.

MEDITAȚIE

Ninge cu părinți pe cărare,
Ninge cu mine, ninge cu voi,
Ninge cu turme de miei,
Ninge cu noaptea florii de tei,
Ninge cu amintiri și uitare,
Ninge cu nervi și cu nevoi,
Ninge cu fulgi de idei,
Ninge, și fulgii sunt goi.

Ninge cu pete din soare,
Ninge cu pace și cu război,
Ninge din doi în doi,
Ninge cu-ntreaga surpare.

Ninge fără timp și mișcare
Ninge fără culoare,
Ninge peste întregul bordei,
Ninge peste false altare,
Ninge cu falși dumnezei.

Ninge, și doare,
Când ninge cu vremea de-apoi.

CE RĂMÂN ÎN TOT DORUL

DRUMEȚIE*Tatălui meu*

„Trage căciula adânc peste urechi,
Că-i frig. Și spurcă-te cu o răchie,
Căci în Moldova drumurile-s vechi
Și lungi, de-ajungi cu ele-n veșnicie”

.....
Țăranul pare coborât din mit,
Pe drumul de o ziuă și de-o sară.
Cum calcă apăsător și gârbovit,
Pare că trage după el o țară.

Îmi zice despre cele neștiute,
De-nvățător de popă și primar,
Despre țărani și-ogoare, despre vite,
Și despre datinile din calendar.

Și tot grăind, prin sat, ce-au mai făcut,
De câte-au fost și câte-or să mai fie,
Nici n-am știut cum timpul a trecut,
Și cum de l-am scăpat în veșnicie.

MEȘTERUL MANOLE

Tu, venind din ape, te-am zidit icoană,
Răsplătind păcatul oamenilor, Ană,
Și prin zid, ființa glasului ți-a curs,
Înflorind legendă, pe Argeș în sus.

Coborând din fulger, peste ploi cu spumă,
Ți-am rămas alături, limpede fântână,
Unde vin să beie meșterii, în rituri,
Și ei nu vor ști că vor trece-n mituri.

CE RĂMÂNĂ DIN TOT DORUL

SCRISOARE CĂTRE TATA

Tatăl meu, acum îți scriu...
Am o țară și-un sicriu.
Prima-i moartă, cel' lalt, viu.
Eu de lume nu mai știu.
Lampa-i mică, și-i târziu.

Tată, Prințul Tău Cel Mare
A rămas o întâmplare,
Ca o urmă pe-o cărare,
Care-n fiecare boare,
Îți trimite o scrisoare.

Cu-ale tale mâini de zar,
Care mi le-ai dat în dar,
Și-ale mele – de lăstar –
Ar lumina din Altar,
Cu un plug de calendar.

Tatăl meu, cel din Vechime,
Fără cai și călărime,
Făr-de șa, și făr-de nime',
Tu, din care Adâncime
Pui o lacrimă pe mine?

Macină-mă, Tată, iar,
Din făină fă-mă var,
Plămădește alt pahar,
Și golește-l de amar,
Și pune mai mult zahar.

CE RĂMÂNE DIN TOT DORUL

DOCHIA

Se ținū Dochia cât se ținū
și din dragoste
se pomeni că are în pânțece
un pietroi pus de Carpați.

Și când dădu drumul la canea
curseră pietre pe Prut,
pe Argeș, pe Olt și pe Mureș,
de se umplură văile de sate.

Și, să nu se știe că de fecioară
născu o țară,
Dochia inventă zeii
care, din când în când,
se pământesc după fusta femeii.

CORIDĂ

Pe tata-nfipt în iarbă, ca un os,
Și taurul, vedeam. Ca-ntr-o beție,
Ura din ochi le mirosea frumos,
Și între ei o pânză sângerie.

„Ucide-l tată”, strigam ieșit din minți,
„Căci mai târziu – o, Doamne! – nu se știe”...
În arenă, tata și taurul, fierbinți,
Și între ei o pânză sângerie.

„Țintește-i fruntea, bagă-l în pământ”
– O, parcă voiam să scap de o robie –
Ei stau aprinși ca niște torțe-n vânt,
Și între ei o pânză sângerie.

O patimă ce n-o știam-nainte,
M-aruncă în arenă ca-n pustie.
Și-n fața mea stă taurul fierbinte,
Și între noi o pânză sângerie.

Și-atunci am înțeles că-i un blestem,
Să fii înfipt în iarbă ca-n vecie.
În față-mi stă cel mai frumos poem,
Și între noi o pânză sângerie.

CE RĂMÂNE DIN TOT DORUL

POETUL

Și va veni Luceafărul – pentru a câta oară? –
La Demiurg, în chip de tânăr zeu,
Să-i ceară-o oră, doar, de minereu,
Să poată pământenia să-l doară.

Desigur, Demiurgul va-mperechea din nou,
Pe Cătălina cu un Cătălin.
Va da Pământului o formă de ciulin,
Și totul va părea ca un cavou...

Și va mai trece timp de minereuri multe,
Și toate s-or petrece prin lume delirând.
Va reveni mereu Luceafărul de gând
Râvnind împerecherea de morminte.

Continuând să tragă la al veciei jug,
Setos de pământenie, trăind în Demiurg.

LĂUTARUL SATULUI

O vreme horele n-au mai fost hore.
Feciorii însetau în așteptare.
Cădeau prin ierburi stele incolore,
Ca să horească sub un deal de sare.

Nu mai cânta moș Dinu la vioară,
Îi era frig și se ruga mereu,
Să-l învelească cineva cu-o țară,
Să n-aibă somnul tulbure și greu.

Apoi, s-a răsucit precum o cheie,
Lăsând tot satu-nchis pe dinafară.
Și-o palidă și ultimă scânteie,
În ochi a apucat ca să-l mai doară.

Țăranii-o vreme l-au mai pomenit,
Când li se mai părea că-l au în prag,
Până când numele i-a înălbit,
Umblând din casă-n casă ca un steag.

.....
Unde-a trecut moș Dinu-ntre cocoare,
Fântână țărănească s-a săpat,
La margine de sat și de uitare,
Pe unde drumul lumii s-a mutat.

CE RĂMÂNE DIN TOT DORUL

VENI ȚĂRANUL LA ORAȘ

Veni țăranul la oraș să-și vadă,
Feciorii dacă-s sănătoși de muncă,
Încovoiat în umeri de-o desagă,
În care aducea cu el poruncă,
De grâu, de ciocârlie și fântână,
La cei plecați în lume ca pălmași,
Țărani de țară harnici să rămână,
Pe zarea ce se-nclină spre oraș.

Străzile-s pline, ziua e fierbinte,
Viața fierbe pe un foc de-asfalt,
Prin care trece un țăran-părinte,
De parcă trage după el un sat,
Ca să-l așeze-n blocul cel mai-nalt,
Fiindcă, de bună-seamă, se cuvine,
Unde feciorii lui s-au adunat,
Să stea și satul care-n urmă-i vine.

O, când țăranii-n veșnicii se-așează,
Lumină vie peste grâu pogoară,
Căci pâinea țării tot ei o veghează,
Cu-o demnitate sfântă, tutelară.

ȚĂRANI LA BÂLCI

Vin carele cu burțile umflate,
Cărând țărani la bâlci, la vreun soroc,
Și-aduc cu ele-un fel de sănătate,
S-o schimbe, ca pe vite, pe noroc.

Ajunși, țăranii-și numără arginții,
Și sar, apoi, din care-n veșnicie,
Mirați, cum de-au putut uita părinții,
Ca să le dea arginți și de chirie.

Pentru că trebuie întâi plătit,
Bâlciul acesta, cu un fel de taxă,
Fiindcă-n iarba unde-au poposit,
Stă inima pământului pe axă...

Calcă țăranii-n bâlci peste noroi,
Printre gălăgioasele morminte,
Vărsându-și toți arginții în nevoi,
Și-n cele sfinte și-n altele nesfinte.

Și când se-ntorc la care, colbăiți,
Găsesc în locul lor câte-o pustie,
Și strigă la copii, înnebuniți,
Să sară, cât au timp, în veșnicie.

CE RĂMÂNÎNE DIN TOT DORUL

PĂCALĂ

Nu, n-a uitat țăranul ciudata întâmplare,
Când a plecat de-acasă cu ușa după el.
El pricepu că trebuie să poarte în spinare,
Intrarea și ieșirea aceluiași drapel.

N-a uitat nici copacul căruia-i vânduse vita,
– Și care amâna ca să plătească prețul –
Și, de la retezat, nu l-a mânat ispita
De jaf, ci a vrut numai să facă drept județul.

Și-abia-și mai amintește, din multele-ntâmplări,
Cum l-a trecut un popă drept sac de cărți prin apă.
Voise pe prea-sfântul să-l facă să priceapă,
Ce greutate are pământu-acestei țări.

.....

Povestea se lungește cât acest neam de țară,
Chiar dacă neamul țării stă-n blocuri la oraș,
Ochiul țăranului ce vine din izvoară
Ne mai privește, încă, și aspru și poznaș.

FIINDCĂ TREBUIE

– Codrule unde-ai plecat,
punându-ți lungul pe lat,
punându-ți latul pe lung,
de nu pot să te ajung.

– la mă duc, frate, mă duc,
în adânc la un haiduc,
tot mă duc și mă usuc,
singur cu frunza-nchinată,
pe o dungă întomnată.

Și mă duc, și mă tot duc,
fiindcă trebuie să mă duc.
Și-mi rămân cântările
să le-nvețe păsările,
să le zboare ca de piatră
pân-or da-n ele de vatră,
să le zboare ca de zbor
pân-or da de un izvor,
și de ce mi-e mie dor.

CE RĂMÂN ÎN TOT DORUL

LACRIMA LUI DUMNEZEU

CE RĂMÂNE DIN TOT DORUL

LEOAICĂ

Lasă-ți coapsa ta de undă
O leoaică să fie.
Iar privirea mea flămândă
Puiul ei de bucurie.
Și să-și culce fiara, țâța
Peste botul ochiului,
Pânda când va ațâța
Laptele norocului.

Iată, cresc colții privirii
Ca să poată mușca-n voe,
Când leoaica va ști
Că-i corabia lui Noe.

Doamnă, astăzi sunt miop,
Și mă dăruie ca un val,
Până-ți voi rodi în coapsă
Un potop vertical.

NEVOIA DE LINIȘTE

Ea doarme cu tâmpla pe visul meu
Întinerind cu o pace,
Eu cu o veghe,
Dezamorsând cuvintele,
Din arsenalul obiectelor pierdute.

Doar moartea ne vede
Ca două bucăți de metal,
Și vrea să ne ia locul conjugal.

Însă ea se trezește cu tâmpla pe visul meu
Întinerind cu o dimineață,
Eu cu o ea,
În tot poemul acesta
De viață.

CE RĂMÂNÎNE DIN TOT DORUL

LACRIMA LUI DUMNEZEU

Tu trebuie să fii precum eroi,
Ca lacrima lui Dumnezeu, în vânt...
Aș fi greșit de-aș fi rămas în Rai
Sau tu de mă urmași către Pământ.

Nu ai avut curajul ca să furi
Dorințele din pomul cel oprit,
Ca, între ale noastre două guri,
Păcatul-fruct, tu să-l fi răstignit.

Un soare-albastru-ai fi putut avea,
Catapeteasma de-ți ardeai în dor.
Și ai fi fost o jumătate-a mea,
Și jumătate-ai fi rămas izvor...

Tu, lacrima lui Dumnezeu rămâi.
Eu, izgonit din Edenul de rouă,
Am strâns la sân păcatul cel dintâi,
Și l-am sorbit cu viața pe dindouă.

CĂPRIOARA

Am săpat în munți fântână,
Cuib de cer am pus izvor,
Luceafărul, cumpănă,
Și eu, ciutură de dor.

Și-a venit o căprioară
La fântână, să se-adape.
Eu m-am scufundat în ape
Aducându-i cer de vară...

Și-a băut, încetișor,
Cerul otrăvit de dor...

CE RĂMÂNÎNE DIN TOT DORUL

EU TE ADOR...

Eu te ador, iubito, cu nesațiu,
Cu toată nebunia și cu ura,
Că pentru tine-am înjunghiat natura,
Să pot iubi cu timpul și cu spațiul.

Că nu am sentimente de retortă,
De experimente în laboratoare.
Eu urc spre tine dealul meu de sare,
Încrâncenat, cu scrâșnet și revoltă,

Că nu te pot cuprinde cu gândirea,
Și nici statornici într-o vreo eră,
Și că materia, încă, te speră,
Ca să-ți batjocorească răstignirea.

Când zeii te vor rătăci-n postume,
Eu, ca un Homer, te voi recompune,
Din patimă, idee și cărbune.

SETE

Şade lebăda-nsetată,
 Şi fântâna-i nesăpată,
 Şi cu ciutura uscată.
 Apa, în adâncuri, beată,
 Naşte pruncul fără tată...
 Şade lebăda-nsetată,
 De ciutură ferecată,

Şi fântâna-i nesăpată.
 Săpătorul întârzie,
 Pe cărări de ceaţă vie.
 Şi-n adânc ciutura cată,
 Săgeată de apă beată,
 Să vâneze săpătorul,
 S-arunce în cer izvorul.

.....

La capăt de ceaţă vie,
 Intră lebăda-n vecie.

CE RĂMÂNÎNE DIN TOT DORUL

<https://biblioteca-digitala.ro>

MIROS

Pune-ți trupul tău de piatră,
De fruct copt și de scânteie,
De albastrul amforă,
De rotundul de femeie,

Ardere de crin să steie,
Precum focul prins în roată,
Când dă sângele-n idee,
Și lutul în altă soartă.

Eu voi fi o respiraie,
Tu ca miros să-mi răspunzi,
Cu făptura ta de aer,
Aripile să-mi inunzi.

Te-oi chema ca pe un miros.
Tu să-mi vii fără-de-nceput,
Ca o pururea prezență,
Dintr-un viitor trecut.

ROMANȚĂ

În blidul smălțuit cu chipul tău,
O pasăre de nuntă-a adormit,
Cu visul împietrit într-un ecou,
Rămas, prin amintire, rătăcit.

Acum, când ninge, totu-i în zadar,
Un vânt albastru-abia de mai adie,
Din vinul meu tot bea un lăutar,
Și timpul dintre noi se tot subție.

CÂND SUNT CU TINE

Când sunt cu tine în răscruci de vânturi,
 Și ne-odihnim într-un sărut, iubirea,
 Venim, ca dintr-un mit, cum alte rânduri,
 Veneam să dezbrăcăm de ger pădurea.

Și rătăceam pădurii o cărare,
 Către-un izvor știut numai de noi,
 Bătătorită doar de căprioare,
 Când, însetate, alergau spre ploi.

Nunteam, apoi, în noi și pentru noi,
 Și sărutam izvorul, obosiți.
 Și, ca-n povești, vedeam cum, câte doi,
 Veneau spre noi, părinții din părinți.

Ne sărutau pe frunte, bucuroși,
 Apoi pășeau în apele-amintirii.
 Și până la trei cânturi de cocoși,
 Mai rămâneau izvorului doar mirii.

.....

De-atunci, când la răscruci venim umbroși,
 Cărarea rătăcită s-o umblăm,
 Până la trei cânturi de cocoși,
 Mereu în inimi nunta ne-o serbăm.

CE RĂMÂNE DIN TOT DORUL

RITM DE PRIMĂVARĂ

Iubito, tu mi-ai pus o rândunică-n gând,
De-aceea cred că-i primăvară-n cosmos,
Iar mugurii, prin seve, din joacă, se aprind,
Și-i doare-o înflorire de tine, de frumos.

Iubito, eu am pus în ochii tăi cumiști,
Această primăvară, ca semnul la comori.
Numai așa, sunt sigur, vor exploda fierbinți,
Toți mugurii din lume, în sânii tăi de marmori.

Dar, ca acestea toate, să aibă și un sens,
Un rod, o înzeire, o trecere în scut,
Va trebui, iubito, să scrim măcar un vers,
Pe care să-l ritmăm într-un prelung sărut.

DE-ATÂTA FERICIRE...

Vibrăm ca două frunze prea verzi și prea lucide,
În așteptarea orei, la locul ideal.
Iubește-mă de știi că asta te ucide,
Cum te iubesc și eu de intru în spital.

Ne căutăm cu gândul, cu visul, cu viața,
Și știm c-o să plătim la urmă-un preț impus,
Că-n trupurile noastre am spart, fierbinte, gheața,
Că îngerul dreptății alătura ne-a pus.

Puțin câte puțin, o clocotire blândă,
Ne umple lung sărutul – un repetat ecou –
Chiar dacă viperele ce stau pieziș la pândă,
Vor fi ca să ne muște când ne-om iubi-n tangou.

Pe hainele prea strâmte să punem naftalină,
Cu alte pe potrivă, și noi, să ne-mbrăcăm,
Și să fugim departe de vechea vatelină,
În vara stelei noastre, frumoaso, să dansăm!

Să facem veșnicie din clipa care trece,
Să fie doar al nostru un Univers restrâns.
Mai strânge-mă în brațe, iubirea să ne-nece,
De-atâta fericire să-ncărunțim de plâns.

CE-AM IUBIT ÎN LUMEA ASTA

Ce-am iubit în lumea asta...
Calul pușca și nevasta.
Cu calul am alergat,
Cu pușca m-am apărat,
Nevasta m-a adunat.

Doamne, rău m-ai pedepsit,
Tâmpilele, când mi-ai albit,
Ochii, când mi-ai aburit,
Mersul, când mi-ai obosit,
Glasul când mi-ai răgușit,

Calu-n grajd l-ai priponit,
Pușca-n cui mi-ai țintuit,
Nevasta mi-ai tămășit,
Și ulcica mi-ai ciobit.

Că, acum, la sfârșit,
Calul paște fân zbicit,
Țeava puștii a ruginit,
Nevasta s-a miruit,
Și ulcica s-a golit.

Numai eu, cu un chibrit,
Sprijinindu-mă-n cuțit,
Până-n muchie l-am tocit,
Și-am dat foc la infinit,
Să aflu dac-am trăit.

Mai dă-mi, Doamne, un destin,
Și mai lasă-mă puțin,
C-am uitat să mă închin.

CE RĂMÂNÎNE DIN TOT DORUL

LA O STATUIE

Trupul tău neîncălzit,
(Uitat în piatra unui munte,
În care-un viscol prăbușit,
Mai încolțește un grăunte)
Așteaptă vulturul din mine,
Cu-o aripă să-l învelească,
Și-n tăcere să i se-nchine,
Icoana să-i ademenească,
Să părăsească vârsta pietrei,
Acum cât, încă, mai e vie,
Cât, încă, speră un temei
S-ajungă la vinovăție,
Cu vulturul în erezie,
Alunecând-i pe genunchi,
Într-o prezisă geometrie
Și în beția unui unghi.
Și dac-o fi, și-o fi s-o doară,
O dezbrăcare de nisipuri,
Ea va-nvăța întâia oară,
Mersul pe jos prin anotimpuri.
Și, sub povara unei clipe,
În ea va geme o mirare,
Și-n zbor, o mie de aripe,
Vor aștepta o vindecare

A trupului ieșit din stâncă,
(Precum o iarbă din pământ)
Pe care eu mă strădui, încă,
Să-l prind cu doru-ntr-un cuvânt.

CE RĂMÂNĂ DIN TOT DORUL

DECLARAȚIE DE RĂZBOI

Ce dacă nu ești frumoasă!
În schimb ești pământ de pământeană,
Și duminică de săptămânioasă,
Ridicătoareo din sprânceană.

Lasă plugul numelui tău,
Să-mi are ogorul rostirii,
Să ies din „foaie verde de dudău”,
Cum, din luna de miere, ies mirii.

Ce dacă nu ești frumoasă!
În schimb ești verb de substantivă
Și prea plural de singulară
De nu-ți stă lumea pe potrivă.

Lasă-ți săgeata
Arcului tău de sprânceană,
Ca o declarație de război,
Să-mi intre în rană.

DOAR PÂNĂ PESTE POD

Sania, doamnă, ne așteaptă afară,
Caii sunt morți, zăpada este moartă.
Ai grijă: nu privi-napoi din poartă,
Ca să nu-ți fie teamă în clipa tutelară.

Îmbracă-o noapte a ultimelor mode,
Astfel de drumuri sunt cam friguroase,
Și-aprinde-ți lumânări mai multe-n oase,
Să poți ierta iubirile comode.

Eu te-oi iubi doar până peste pod,
De-aceea nu-ți promit prea multă sare.
Și-om face ca și cum din întâmplare,
Ne-am întâlnit la ultimul exod.

Hai, doamnă, dă semnalul de plecare,
Să-ncepem nunta de însingurare.

EU NU-S ÎNTREG AL TĂU

Eu nu-s întreg al tău, iubito,
Și nici nu știu dacă se poate,
Căci din ispită în ispită,
Orbit-am în genunchi și-n coate.

Eu nu-s întreg al tău, iubito,
Ci sunt și-al meu pe jumătate,
Căci din ispită în ispită,
Ce eu ți-am dat nu se împarte.

Eu nu-s întreg al tău, iubito,
Ci sunt și-al Doamnei, jumătate,
Căci din ispită în ispită,
Mi-s rănilile mai înjugate.

Eu nu-s întreg al tău, iubito,
Ci sunt și-al glonțului jumate,
Căci din ispită în ispită,
Învăț să mor, pe rând, în toate.

Eu nu-s întreg al tău, iubito,
Ci sunt și-al nimănui jumate,
Căci din ispită în ispită
S-ajunge drept în libertate.

TIHNĂ IERTATĂ

Gasteropodică singurătate-matcă
– Ființă străvezie și ciudată –
În invocarea mea apari intactă:
Un țarm de cumințenie mirată.

Tihnă iertată de vinovăție,
Ca o tăcere sculptată pe cuvinte,
Motivând aceeași comedie,
Într-o pretutindene de jurămintе.

Simțirea se târăște după mine,
Și mârâie precum un lup flămând,
În anotimpul turmelor puține,
Când nu se-aude nici iarba rumegând.

Îmbătrânesc toți fulgii prin zăpezi,
Cum zborurile-n aripi putrezesc,
Cum noi, ca două singure amiezi,
Ne alterăm blestemul pământesc.

Hai, Doamnă, să deschidem acest ceas,
Ce tăinuie nisipuri ireale,
Și vom vedea, din noi, ce-a mai rămas,
Pe valurile noastre actuale.

ARHAICUL ZUGRAV

Iubito, vom rămâne în lucruri interzise,
Rătăcitori sub frunze și sub aprinse friguri,
Trădați de-aceleași aripi, de la-nceput învinse,
Ca îngerii: străini, nevinovați și singuri.

Culori firave freamătă pe pânze de iluzii,
Trecute-n umbrele divinului peisaj.
Nu este-a noastră vina ultimelor confuzii...
Privește-le-mpietrirea pavată pe miraj.

O vagă amintire m-a scos azi la plimbare,
Împovărat cu-o zgardă și înstrunit cu-n lanț.
Și am mușcat o iarbă până la sângerare,
Și am lătrat la stele într-un sălbatic danț,

Până am devenit arhaicul zugrav
– Un ticălos gândac mânjit de înțeleșuri,
Vopsind lumina lumii cu un decor suav,
Lovit de istoviri, monotonii și eresuri –

Cu brațul drept îmi strig beția într-o toamnă,
Cu stângul traversez tăcute erezii.
Domnița mă înșală cu-o umbră-ntr-o icoană,
Iar un smintit din mine îi scrie poezii.

O ALTFEL DE MIRARE

Sfâșietoare arome, ca niște săbii lungi,
Spintecă aerul pe care tu-l respiri.
Mă tăinuie fereastra la care vrei s-ajungi,
Ca să-nnoptăm în faldurile perdelelor subțiri.

Tu nu știi să întrebi, eu nu știu să răspund,
De ce ți-e frig în visul în care eu transpir,
De parcă am fi paznicii alcoolului fecund,
În care s-a-necat un spin de trandafir.

Hai să întâmpinăm o altfel de mirare,
Ca pe-o cutremurare, dar și ca pe-o ispită.
Să n-avem ce ierta, să nu cerem iertare,
Să fim deodată scenă, actori și recuzită.

Să contemplăm cum trec, pe lângă noi, lungi trenuri.
Să împrăscăm, cu ochii, vopsele pe natură.
Tu să recompui un cosmos din frânturi,
Iar eu să mi te-nchipui dintr-o iscălitură.

Vom putrezi în aer, ca niște clipe-n timp,
Și un cireș amar ne va-nflori în cranii.
În noaptea asta, Doamnă, nu vreau să te mai schimb.
Rămâi ca să ne plângem, în pace, bolovanii.

CE RĂMÂNÎNE DIN TOT DORUL

VINO CU MINE, DOAMNĂ

Arșița a plecat din frunze și din treburi,
Și rățăcește, nudă, prin casele cu ploi.
Vino cu mine, Doamnă, să ne iubim în ierburi,
S-aprindem iar jăraticul cenușilor din noi.

Hai să întinerim o toamnă-n amintiri,
Până nu-i cad sânii ca fructele târzii,
În leneșa țărână a unei viscoliri,
Prin care am trecut ca două erezii.

Tu cată prin ruptura din rochia ta veche,
Măcar o întrebare a unui fost sărut.
Umbrele noastre, poate, mai sunt încă pereche,
Ori poate-acum ciulinul dintre genunchi e mut.

Voi căuta, și eu, prin buzunare sparte,
Victoria infidelă a unui vers vacant,
Să pot elibera o ploaie și o noapte,
Cu care să-mi plătesc chiria de amant.

Acum, când traversăm un anotimp lehuză,
Să fluierăm pe-o dungă câte-o singurătate.
Și nimeni nu ne vede, și nimeni nu ne-acuză,
Că ștergem vopseaua de pe realitate.

REÎNTOARCEREA ÎN OU

CE RĂMÂNE DIN TOT DORUL

CE RĂMÂNE DIN TOT DORUL

Pe când lira, și-năuntru,
Și-n afară-mi stă de veghe,
Milimetric, vremea-mi trece
Ca un glonț pe la ureche.
Deopotrivă mă devoră
Lumea nouă și cea veche,
Chiar de-s scrise pentru mine,
Numai eu nu li-s pereche.

O, doar sufletul îmi mișcă
Prin cuvânt, întregul trup,
Și nu pot, măcar o clipă,
Din mormântul lui să-mi rup.
Timpu-i doar o amăgire,
Dragul meu, dormi liniștit!
Ce a fost, e dat uitării,
Ce va fi, s-a și sfârșit.

Ce rămâne din tot dorul,
E-o socoată ca de spumă,
Un strănut de disperare,
Fără de noroc și urmă.
E-un ciulin pus în cărare,
Peste care calc a humă.
Dragul meu, poemu-i gata...
Scoate-mă din el, și du-mă!

CE RĂMÂNE DIN TOT DORUL

MINGEA DE CÂRPE

Copilăria mea, minge de cârpe,
S-a destrămat în aruncări vrăjmașe.
Au căzut cârpele, una câte una,
Și a rămas o minge de gol și de oase.

Mai întâi s-a desprins petecul negru,
Din rochia mamei de doliu.
O, cât am așteptat să rup
Întoarcerea tatei din crematoriu.

A urmat petecul de la soră-mea,
Verde-decolorat.
Purtase multă vreme o basma cu tristeți,
Căutând izvorul-păcat.

Apoi s-a pierdut și petecul albastru,
Din cămașa copilei unui vecin.
Și parcă o aud și acum plângând,
Că i-a rămas cămașa fără un sân.

.....

Minge de cârpe și minge de gol,
Amintiri cu nume de jucării,
Din care au căzut petecele, unul câte unul,
De parcă am plătit niște datorii.

SCRIERE CUNEIFORMĂ

Pășim pe-un alfabet prea complicat,
De parcă ne întrecem cu fachirii.
O, semnul întrebării-a aruncat,
Cu punctul său în ochiul omenirii.

Bobul acesta de apă și pământ,
Stă așezat după o lungă frază,
Și nu știm frazei ultimul cuvânt,
Și nici acela care îi urmează.

Materia e doldora de legi,
Și nu e timp de stat la fiecare,
Să vezi cât sunt cuvintele de-ntregi,
Și ce mai spune virgula-următoare.

De mult întregul patimei s-a frânt,
Și am rămas o linie de unire,
Între bătrânii care nu mai sunt,
Și pruncii ce grăbesc spre-mbătrânire.

Și ni se pare linia prea scurtă,
Când aprig vine ziua cea de mâine,
Și ne găsește-n fraza ne-ncepută,
Orbecăind după un punct de pâine.

CE RĂMÂNĂ DIN TOT DORUL

Din frază va rămâne doar un ciob.
– Neîmplinitul semn de întrebare –
Cu punctul aruncat la întâmplare,
În ochiul lumii păcătos și orb.

COLȚ DE PLOAIE

Dați-mi vă rog felia mea de noapte,
Dreptul acesta-l are fiecare,
Am viață cu vechime în cetate,
De e nevoie dau un preț mai mare,
Dar vreau să am felia mea de noapte,
Unde să lumineze-o stea de sare,
Ca liniștea din rănile uitate.

Și dacă vânătorii mă jupoaie,
De ceața sângerie dinspre frate,
Lumina rănii de-mi intră în odaie,
Pe ușa prăvălită jumătate
Pe axa lumii ce se încovoiaie,
Vă rog să-mi dați felia mea de noapte,
Să pot rămâne tânăr colț de ploaie.

CE RĂMÂNE DIN TOT DORUL

PASĂREA

E-o pasăre în mine care bate
Vijelios în ușa dinspre lume,
Vrând sângele revoltei să-și asume...
Dar aripile i le țin legate,

Că ce pricepe ea despre dreptate,
Când lacătele lumii sunt de pâine,
Când veșnic vine ziua cea de mâine,
Când ai copii și-ți trebuie sănătate.

Cât foamea încă e ierarhizată,
Și uneori se-mparte pe putere,
Mai e nevoie de ceva tăcere,
Și pentru-o inimă prea disperată.

Că nu orice tăcere-i vinovată,
Și întrebarea nu e terminată.

SALT

În fiecare zi același salt,
De pe trapez pe brațul tatei, răsturnat.
Același salt amețitor și crud,
Trecându-mi viața printr-o clipă
suspendată,
Așa cum croitorul, zi de zi,
Și-o trece prin urechea unui ac.

Apoi, aplauzele mă rup în bucăți,
Dăruindu-mă fiecărui spectator,
Și-abia când în arenă las un gol,
Spectatorii mă restituie
Odată cu resturile de bilete
Aruncate la ieșire.

CE RĂMÂNĂ DIN TOT DORUL

CIREȘUL

E frig în lume, de-a crăpat pământul
Spre rădăcini, ca o amenințare.
Parcă s-a strâns tot gerul dintr-o eră,
Ca să usuce bobul de sub soare.

Mi-aruncă tata ultimul cojoc,
Și-i văd în ochi o lacrimă-nghețată.
De-un secol parcă nu mai știm de foc,
Și soba e-o fântână. Și-i secată...

S-au petrecut toți pomii din ogradă,
Lăsând pe vatră trista lor romanță.
Și mă-ngrozesc când tata își înnoadă,
Tot gândul de o unică speranță.

– Cireșul tău amar... Șoptește trist.
Și-ntre pupile-un fulger va să-i joace.
Mă rog de tata cum te rogi de Christ,
Să-l viețuiască și să-i deie pace.

Dar tata smulge din ușori secura,
– Bietul țăran, mă apără de moarte –
La ce e bună legea-n vreme rea,
Când viața-n lacrimă abia se zbate.

Intră pe ușă viscol și tristețe,
 Și iese tata și mai trist ca gerul,
 Și eu invoc pe Dumnezeu să-nghețe
 Securii, până în atomi, tot fierul.

Dar n-a fost ca să fie o minune.
 Fierul securii taie și înjură.
 Numai cireș să nu mai fii pe lume,
 Când lumea e lipsită de căldură.

Se clatină cireșul spre pământ,
 Mire-njunghiat ca la o tristă nuntă,
 Și-ntre căderea lui și eu – cât sunt,
 Înmărmurește tata, și-ncăruntă.

Și văd cireșul înflorind aeeva,
 Flori cristaline, albe – flori de gheață.
 Pesemne a urcat spre ceruri seva,
 Să veșnicească-un mire fără viață.

.....

Îmi face tata semn să mă ridic,
 C-avem pe vatră foc și că e bine.
 Aș vrea să-i mulțumesc... Dar ce să-i zic,
 Când aprig flăcările se rup din mine?

– Mire nuntit și fără de noroc,
Ce taină duce viața când se frânge!
Cum stai pe vatră, trandafir de foc,
Și casa toată o inunzi cu sânge.

AȘA DE RUPTĂ E CĂMAȘA VIEȚII!

Toți trăim, Ducesă, duși în carnea ta,
Unii-și văruiesc timpu-n incolor,
Alții smulg prin valuri, peștilor, limba.
Numai cei ca mine nu au vremea lor.

Ni se duc cocorii și rămâne frigul
Împerecherii crucilor diurne,
Că așa de ruptă e cămașa vieții,
Că numai cu moartea o putem cârpi.

Apoi vine trenul marilor uimiri,
Când adevărurile obosesc
În înțelesul lucrurilor din jur,
Precum absența-n fructul cel oprit.

Încet, încet, ce-i rouă intră-n număr,
Și se încinge aerul cu cruci,
Și numai balamaua fânului cosit
Ne mai deschide ușa istovirii.

CE RĂMÂNE DIN TOT DORUL

DE VEI PRIVI

De vei privi în propria-ți privire,
Și-ți vei vedea culorile concrete,
Fă ca și cum ai trece prin obiecte,
Gândurile care-au avut nuntire.

Culorile s-or șterge ca o rouă,
Sinele tău se va numi nimic,
Și-abia dacă în ceața unui spic,
Se va rosti cuvântul pe din două.

De-abia atunci va coborî un zeu,
În rana ta de cer și stele moarte.
Numai absența-n tine va mai bate,
Ca singur adevăr de minereu.

De-abia atunci îți va putea fi sete,
În ștergerea culorilor concrete.

TIMPUL PLĂTIT CU UN JOC DE COPIL

Vine o vreme când se sfârșește
Vederea cuvintelor,
Și se decolorează
Distanța-ntre înțelesurile lor.
Și-atunci te duci să aperi,
Pe îngustimi de piatră,
Timpul plătit
Cu un joc de copil.

Întotdeauna te-ajunge din urmă
O umbră de glonț.
Și tu crezi că a coborât
Capra neagră din munți,
Să-ți pască înserarea din pleoape.
La intrarea
În cel de-al treilea cântat
Al cocoșilor,
Întâlnești mereu
Aceași sentinelă
Controlându-ți absența.

Ce să-ți spună
Trenul sosit din oglinzi,
În gara

CE RĂMÂNE DIN TOT DORUL

De la marginea singurătății,
Dacă întâia ființă adevărată,
E vântul ce-ți deschide
Intrarea în omăt?

POVESTE VECHĂ

Gândesc un gând gândit,
    și sângerează-n cosmos,
Necunoscute, două paralele:
Cuvântul ruginit e una dintre ele,
Cealaltă-i zbor tăios și dureros.

Și parcă-un clopote de minereu,
Sună, prelung, întoarcerea în lucruri,
Că între ne-mpăcatele naturi,
Stă însăși patima lui Dumnezeu.

Povestea-i veche, înțelesu-i nou,
Când se dezleagă gândul de cuvânt.
Că cel care îmbracă un mormânt,
Nu va ști taina zborului din ou.

Cade ciocanul, veșnic, pe ilău...
Povestea-i veche, înțelesu-i nou.

PENTRU O VECIE

Plouă pustiu și des,
Ca o mitralieră
Și lichida noapte,
Cade pe tot satul.
Nimeni nu mai plânge,
Nimeni nu mai speră.
Prin sicrie, morții
Putrezesc de-a latul.

O ulcică beată
Clatină-n argilă,
Haite de alcooluri,
La aceeași masă.
Din bătrânul horn,
Fără nici o milă,
Ca un fum subțire
Pleacă o mireasă.

Nici nu mai mă-ntreb,
Cât mai sunt rămas,
În conturul ușii,
Și în stâlpul porții.
Doar pentru-o vecie deasă,
Pas cu pas,
Poezia-Doamna,
Mă-mprumută morții.

REÎNTOARCEREA ÎN OU

Cioplind statuia sinelui din gând,
Meșterul a înțeles eroarea,
Din linia ce contura pudoarea,
Când auzi statuia-n el plângând.

Privirea-ntreagă o ciopli din nou,
Că n-a mai știut lacrima a cui e...
El cât cioplea, pe-atât intra-n statuie,
Cum pasărea se reîntoarce-n ou.

Căzând ultima așchie de piatră,
Cei cu noroc se-ntreabă cu uimire,
Dacă-i statuie, om sau mânăstire,
Lumina ce li s-a adus pe vatră.

Ei nu pricep că-s toate la un loc,
Și poartă chipul unui singur foc.

CE RĂMÂNE DIN TOT DORUL

IARBA

Către tine strig, iarbă!
Ține-ți verdele pe lângă casă.
Pune-i de pază o veșnicie,
Să nu ți-l fure cumva
Vreo chindie.

Către tine strig, iarbă!
Vine mielul de înjunghiat
Să-ți pască verdele.
Deschide-i poarta cetății
Dinspre eternitate.

Către tine strig, iarbă!
Ce de rădăcini duci în spate!
Și nimeni nu te aude
Cum gemi sub povara
Rădăcinilor ude.

Către tine strig, iarbă!
Tu, mulțime a singurătății,
Și nemuritoare cetate.
Păstrează-te cu tine-mpreună
Când roua nu va mai putea
Să rămână,
Leșită din libertate.

C-AȘA-MI VINE...

(de inspirație populară)

C-așa-mi vine câteodată
Să dau cu pumnul în piatră
Și piatra să crape-n două
Ca să curgă din ea rouă,
Să-mi adape sufletu,
Obosit de umbletu.

Că-mi vine din când în când
Să-mi fac sufletul mormânt,
Să-ngrop în el un cuvânt,
Să am și eu ce să plâng,
Când va fi să-mi fie frig
La cositul de păring.

C-așa-mi vine uneori,
Să fac din cuvinte flori,
Florile să le dăruie,
Tuturor, și nimănui,
Să pot cerului să sui
Rugarea pământului.

CE RĂMÂNĂ DIN TOT DORUL

ZIARUL DE IERI

Se strânge funia la par.
Mă treier tot mai mult pe-afară.
Mă doare vinul din pahar,
Și iarna-i tot mai financiară.

Sunt ca ziarul cel de ieri,
Bun numai pentru ambalaj.
Îmi culc alcoolul pe tăceri
Și cu un somn îmi fac curaj,

Aripe să-mi croiesc din ger,
Să pot să mă desprind de țărni,
Și-n urmă să-mi colinde-un înger:
„Domn, Domn să-nălțăm!”

Eu voi rămâne tot copil,
Voi tot poemele-părinți.
La poarta șaptelei april,
Eu vă aștept să mă deschideți.

GREIERELE

Domnule, te rog, mă iartă
c-am intrat pe-o crăpătură.
Casa asta n-are uși, nici ferestre, nici pereți.
Poate de aceea nimeni
nu prea dă pe ea vreun preț.
Însă, de mă găzduiești, eu depun iscălitură
Că nu te-am văzut vreodată,
că ești numai o părere
Că ești gând gândit de gând,
Că ești vânt bățut de vânt,
Că pământul de te are,
el te are ca pământ,
Iar cuvântul de te cere,
el te cere ca tăcere.

Domnule, eu, bietul greier,
nu am bani pentru chirie.
Eu doar știu să cânt un cântec.
Numai unul, doar. Atât.
Și îl zic la nunți, la morți
de frumos și de urât...
Ce pot face?! Doar așa
mai scap de vreo datorie.

CE RĂMÂNDE DIN TOT DORUL

Domnul meu, dacă ai suflet,
hai să bem o veșnicie,
Eu să uit de cri-cri-cri,
tu să uiți de poezie.

SUNT TRĂDĂTORUL

Urmăriți-mi gândul
cum traversează tăcerea
lăsând cuvintele
la poarta rostirii
– încolonate în plutonul de execuție
pentru ucisul coborât din stele
ca să-și așeze în mormânt
disperarea din albul oaselor,
ca legământ –

sună trompetul lăsării la vatră
a cuvintelor.
Eu le-am zidit o cetate
Ca ele să poată fi cetățeni.

Acesta este secretul
plutonului de îngeri păzitori.
Credeți-mă. Sunt trădătorul!

CU DRAPELUL SĂRĂCIT

Timpul măsurat din om în om,
Și clădit mereu din amintiri,
S-a ascuns, de frică, într-un somn,
Cuibărit în ultimele știri:

Iată, umbra își urmează mielul,
Ori, poate, mielul își urmează umbra.
Peste dânșii stăpânește-oțelul,
Și-ntre dânșii sângerează buba.

Cine a furat clovnul din mine?
Masca lumii, când m-a tâlhărit?
De nu pot a fi Regele Lear,
Înșelat, uimit și îngrozit.

Toate-n lume au fugit din toate,
Nu se știe încotro și când,
Nu se știe până und-se poate,
Nu se știe pentru ce se vând.

Înșelat, uimit și îngrozit,
Cu drapelul sărăcit cu totul,
Cineva-n ascuns m-a tâlhărit,
Și-a furat din mine chiar și mortul.

CÂNTEC DE CIOCÂRLIE

Nimeni nu știe de unde-a venit,
Și-a șters pădurea la ochi,
Când plângea cu sălbăticiuni.
Sau drumul, când plângea cu trecători.
Ori somnul, când plângea cu vise.

Și-a plecat cu lacrimile toate,
Neștiut de departe.
Iar noi ne-amintim cu spaimă,
Că din pricina
                celui ce s-a-mpotrivit,
El n-a mai venit,
– Colț rotund de sferă,
Fiu de ger și geră –

Auzi-mă minereu,
Plângi cu eu... cu eu... cu eu...!
Că tu mi-ai săpat mormântu'
Și n-ai pus în el cântecu'.

CUM CREȘTEȚI VOI !

Cum creșteți voi, copiii mei de sare,
De nu mai încăpeți în bățatură,
Și-mi respirați tot aerul din gură,
De se sufocă-n mine o ninsoare.

Cum creșteți voi, precum o răzbunare,
Și mă-osândiți cu rânduiele străine
De casa veche și de ce-i în mine,
De parc-aș ispăși o condamnare.

Cum creșteți voi, ca niște cruci de piatră,
Pe care eu, cu voie și iubire,
Îmi răstignesc întreaga mea putere
De om, și de părinte, și de vatră.

Cum creșteți voi pe vatra tutelară,
Până, din lume, mă veți da afară.

DOR DE REALITATE

Năpădit de vremuri și doldora de vicii,
Statornic, o mâhnire mă pândește.
Alăturat sunt nopții și străjuit sunt fricii,
Ce cu iluzii sufletu-mi hrănește.

Am pierdut tăria urcării în Olimp,
Să-mi pot a primeni trăirea-n alt tablou,
Să-mbrac un alt destin, alt anotimp,
Din care să lipsească albastrul tău ecou,
Ce mi-a ieșit în cale, amăgitor nisip.

Nu este îndeajuns doar aripa ta, Doamnă,
Ca să râvnesc, cu tine, plăcerea de înalt,
Sperând că inima-mi același ritm condamnă,
Precum demult bătea în timpul celălalt.

Redă-mi cu tine toată libertatea,
Și nu-mi goni din viață ce ar putea să moară.
Tu, ia-mi cu tine cerul și cetatea,
Să-mi fie certă, plină și impară,
Înapoierea mea purtându-ți realitatea.

CE RĂMÂNE DIN TOT DORUL

CE TIMP MAI BEAU POEȚII

Prieteni, astă seară
Vom bea tăria vieții,
Adusă ieri de tata,
Din satul său virgin,
Să știe toată lumea
Cum, și ce beau poeții,
Când sorb de prin ulcele
De lut și de destin.

Vom bea în astă seară,
Licoarea nesfârșită,
Băută doar de zeii
Din Olimp.
Să nu ne fie teamă,
De vom cădea-n ispită,
Și vom aprinde focul
Bețiile de timp.

Va bea cu noi la masă
Și Poezia-Doamna.
Poeme neștiute
Vom scri pe toți pereții.
Să chiuim cu veșnicii,
Ca păsările, toamna,
Să afle toată lumea
Ce timp mai beau poeții.

MIELUL SALVATOR

A fost dus mielul lumii la tăiat.
Judecătorii carne vor. Vezi bine,
Fără de milă, fără de rușine,
Au condamnat pe cel nevinovat.

Și, fără miel, par ierburile străine.
Planeta însăși, pare că-i un craniu,
În care s-a depozitat uraniu,
Sub tribunalele de prin ruine.

Dar, ce e mai pedepsitor și straniu,
E că acum, când mielul ne-a dat carne,
O refuzăm, stând sprijiniți în arme,
Sofisticați în ultimul detaliu.

Mâncăți din carnea mielului-lumină!
Salvarea de la miel va fi să vină.

CE RĂMÂNE DIN TOT DORUL

MĂ TEM

Atârn glonțu-ntrebării
De zborul din aripă.
Mi-e teamă c-o să cadă
O pasăre din nor,
Pe vina mea aflată
Pe-o dungă de risipă,
În care stă de strajă
Bătrânul Gânditor.

Mi-e teamă c-am să vreau
Să îmi justific vina,
Cu timpul ce mă poartă
Prin sânge, jumătate.
Chiar dacă îmi aleargă
Prin oase, rădăcina,
Ca o copilărie
Uitată în cetate.

Mă tem că cineva
Îmi toarnă în pahar,
Ciulinii năzuinței,
Amețitori și duri.
Și că, sălbăticia
Iertării, e-n zadar
Că ghimpii libertății
Nu-s chiar așa de puri.

Mă tem că eu sunt pasărea
Ce a căzut din nor,
C-a fost lăsat la vatră
Bătrânul Gânditor.

CE RĂMÂNÎNE DIN TOT DORUL

ÎMI SARE-N FAȚĂ SEARA

Îmi sare-n față, seara,
– tânără văduvă –
Îmi sfâșie pieptul cu gheara,
Până la culoare de sânge,
Până la pierdere, până la câștig.
În respiraere aerul plânge...
Va fi în curând frig,
Și-n candela luminii uleiul se frânge,
În liniștea prin care mă strig.

Mă voi îndrăgosti de acest ger,
Ca de-o mireasă de minereu,
– tânără văduvă a numelui meu,
Ascunsă-ntre tăișuri de fier.

Am mai populat
această fotografie mișcată,
a realității rostogolită
ca o bucată de roată,
peste margine de ispită.

Fusese o speranță de aripă...
Și eu credeam într-o poveste
Cu Făt-Frumos călare pe o clipă,
Care n-a fost și, totuși, mai este.

Acum, îmi ninge deasupra hărții,
Tânăra văduvă a înserării,
Pe care o voi iubi
Pe-o altă pagină a cărții,
Pe cealaltă parte a întrebării.

CE RĂMÂNĂ DIN TOT DORUL

BIBLICĂ

Se mișcă cerul între ipoteze.
Lumina-și este propria ei hrană:
Din vise primitive, intrate-n paranteze,
Pictează-n desperare fidela ei Icoană.

Întregul Spațiu a intrat în punct,
Luând de la lumină, înlăuntrul.
Și se-ntregi în punct un infinit defunct,
Reînviat cu ce a fost la început: Cuvântul.

Și cerul dădu punctului un brânci,
Și l-a numit cu propriul său Olimp,
Mișcând cu el luceferi, ape, stânci,
Și roți de spații, și rotiri de timp.

Și-a fost să curgă punctul peste toate,
Durând pe valul lui Cuvântul Prim,
În care, noi, pe drumuri de Cetate,
Ne întrebăm, uităm și ne oprim.

RUGĂ LA MASA DE PRÂNZ

Pictorului Mihai Adamiu

Și-a pus zvâcnitura
Pe duminica noastră pietroasă,
Ca o răsturnare de mămăligă,
Într-o familie numeroasă.

Noi, rezemați de trunchiul dimineții, tăiat,
Ne-am uitat,
Ne-am tot uitat,
Cu ochii noștri rămuroși,
În lungii lui ochi săptămânoși,
Până când, brusc, am înțeles
Că nu-i zvâcnire de eres,
Că de la o toartă la alta de cer
E o rotundă zburare de aer,
Că e bolnav de noi,
Ca unu de doi,
Cum noi suntem bolnavi de el,
Pe-aceeași parte de inel.

CE RĂMÂNÎNE DIN TOT DORUL

PERENITATE

Tăcerea ricoșează între noi
Ca un discurs politic despre pace.
Noi ne iubim cu-adevărat
de-aceea suntem în război.
Dac-am încheia armistițiu,
moartea și-ar rezolva exercițiul.

Așa, cu cât ne depărtăm,
tot mai multă tăcere
între noi ricoșăm.
Și, ca de obicei,
se reia nuntirea dintâia materiei.

CÂNTEC PE-O SINGURĂ STRUNĂ

În acest vacarm din strună,
Lumea pare că-i o moară,
Care macină-n neștire,
Și prezent, și-odinioară.

Ce este și ce-o să fie
Nu mai poate fi găsit.
Doar copilu-njurăturii
A rămas nemântuit.

Întocmiri neizbândite,
Ce e nou și ce e vechi,
Sunt duminici rebutate,
Fără guri, fără urechi.

Cei plecați nu mai au vreme,
Pentru ce-a rămas din cântec.
Ce e nou și ce urmează,
E ca teama de înec.

Că mereu, mereu alt sâmbur,
Nimerește-n abator,
Unde sângereă zadarnic
Și prezent și viitor.

CE RĂMÂNE DIN TOT DORUL

Tot ce este și ce-a fost
E ca fierul ruginit.
Numai cel fără speranță
Nu se teme de sfârșit.

SOARE ÎMPĂIAT

În dimineața aceea Soarele n-a mai răsărit...
Fusese executat de cu noapte
în văzul tuturor stelelor
din vina de-a fi complicele ierbii.

Spre prânz, îndatorându-ne cu o bunăvoință,
judecătorul a împăiat Soarele
și-l puse cu grijă la loc
în aplauzele unor comete ocazionale.

Tu nu spera nimic de la stele.
Din prea mare spațiu de lașitate-ntre ele,
vor fi împăiate una câte una.

Încălzește cu sângele tău
această planetă de lut,
în care materia se repetă de la-nceput.

CE RĂMÂNE DIN TOT DORUL

AŞEZ UN CÂNTEC FRAGED

Prin spațiile pe unde-mi vântur fruntea
Și fulger ploi bigote cu aripe de fluturi,
Un răzvrătit învins pășește prin materii,
În care toți suntem la fel de vinovați,
Precum e cerșetorul ce-și hăituie câștigul.

Cu dorurile secate de-un alcool monarh,
(Un Rege Lear învins de-o mie de-ntâmplări)
La cea mai blestemată sărbătoare,
Eu duc la gură cuvinte nerostite,
Pierzându-mă prin grotele cu stele,
Din care nimeni n-a ieșit vreodată.

Așez un cântec fraged pe crucea suferinței,
Dar nu mă lasă moartea să-i bat în palme cuie.
Alcooluri nenumite mă iartă în tăcere,
Și-n grotele cu stele un cântăreț zadarnic
Stă aplecat pe liră ca chinul pe-ndurare.

Iar eu pun Duminicii o-ntârziere-n cale,
Că, încă, nu sunt Prințul deplinei judecăți,
Că-mi vântură prin minte ținuturi andaluze,
Și chem copilăria să-mi spele iarăși visul.

Dar cineva îmi seamăună păcate pe sub brazdă,
Că îmi răsar pe cântec vinovății de astre,
Încât pustietatea mirării mă-ncolțește,
Și beau, până mă-mbăt, otrava poeziei.

CE RĂMÂNĂ DIN TOT DORUL

DIN UNGHIUL STELE POLARE

S-ar putea ca Pământul să fie un atom
care, privit din unghiul Stelei Polare,
să pară o tulburare
de elemente primare,
unde nu se deosebește
pasărea de pom,
apa de foc,
iarba de coasă,
unul de doi,
omul de umbra sa,
și se aude până departe
un foșnet de moarte.

Va trebui să știi de la-nceput
ordinea prin care,
din pricina sosirii tale,
celălalt n-a mai încăput.

SĂ CREADĂ POMII C-AM ADORMIT

Ghilgameș, așternutul trecerii mele,
E din ierburi adormitoare și grele.
Și stau în el, precum vechea eroare
Stă în osia lumii, și-o doare.

Am plecat într-un loc al nimănui
Și nu știu de cobor, ori de sui,
Însoțit de-o lacomă seară
Și de lacrima ta de lut și de ceară.

Mirarea ta urlă către nori,
Ca un animal rănit de ninsori:
„A plecat Enkidu, a plecat,
Apăsat, neaflat, neiertat!”

Apoi, cu închinarea ta, Ghilgameș,
Mi-ai înflorit la căpătâi un cireș
Și-n lemnul lui, cu grijă, m-ai risipit
Să creadă toți pomii c-am adormit.

Dar, vai, câtă silă îmi este de somn!
Cât nenoroc e să nu mai fii om!
Numai tu, Ghilgameș, știi că sunt treaz,
Cu toată noaptea rătăcită-n obraz.

Numai tu știi cât am strâns în rărunchi
Plânsul luminii căzută-n genunchi.

ÎNTREG

E cu totul altceva
Să fiu lovit de lucrul întreg,
Ci nu de frântură de lucru.

Și ochiul cu vedere mă umple,
Cum amfora, cu vin e întreagă,
Cu vin ce se vrea pe de-a-ntregul băut,
Până dincolo de lut,
Până în necunoscut.

Doar cu o idee nepereche,
Soră cu vinul meu de bărbat,
Ajung la tine, nevătămat,
Ca apa la roată,
Să mișcăm piatra lumii
Cât nu e spartă,
Și să nu doară,
Trecerea de făină prin moară.

CE RĂMÂNE DIN TOT DORUL

MI-E TEAMĂ

Mi-e teamă că va fi o vamă,
Că nu voi fi lăsat s-o trec,
Și că va fi cumplit eșec,
De-oi așeza ulcica-n ramă.

Mi-e teamă c-am să urc un deal
Căzut din cer, de bătrânețe,
Și-am să-l acopăr cu-o tristețe,
Pe partea lui de ideal.

Îmi este teamă de cuvânt,
Că n-am să pot să-l mai visez,
Că n-am să știu să-i mai așez,
Întregul lângă legământ.

Mi-e teamă că va fi o piatră
Și că va fi un drum de praf,
La ultimul autograf,
Dat câinelui care mă latră.

Făr-de-nțeleș, îmi este teamă
Că nimeni nu-mi va fi pe-aproape,
Când fulgii-mi vor apăsa pe pleoape,
Și nu voi ști cine mă cheamă.

Doamne, de mine-mi este teamă
Că nu voi vrea să trec prin vamă.

CE RĂMÂNÎNE DIN TOT DORUL

**DE-A HOȚII ȘI VARDIȘTII PE STRADA
PRINCIPALĂ**

Trup ascuns în munca lui,
Ori îmbrăcat cu vitrina
Din centrul orașului.

Copiii își turtesc nasurile de viață
Privind nudul,
Și-i dor ieșirea măselelor de minte.

Ei vor păsări de pradă să fie,
Când mai marele,
Cumpără trupul
Și munca golită le-o lasă.

Mamă, vreau pipi!

OUL

S-a răzvrătit un ou sub o găină,
Și bate pătimirea-n el nebună.
Nu mai există lege să-l supună,
Cât timp lumina sapă în lumină.

Când, aprig, coaja-ncepe să-i vibreze,
Într-o nemaivăzută armonie,
El recompune-o nouă veșnicie,
Scoțând materia din ipoteze.

Și, ca lumina să nu fie oarbă,
Viața să iasă dintre paranteze
Și moartea, adânc, să se descătușeze,
Oul a pus materia la treabă

Unic spectacol pe un pumn de paie...
Sub care axa lumii se-ncovoiaie.

NUNTA MINERALĂ

Mamă, dormi liniștită.
Nimic nu mă doare.
Numai întunericul, ca o ispită,
Îmi arde subțire în lumânare.

Funia sângelui meu, treierat,
Se strânge la par.
Și eu, pus la zidul unui păcat,
Beau din pahar ultimul zar.

Jinduiesc distanța până la pod.
Nicio cărare-n ea nu se-ntâmplă.
Cum să-mi cheltui moneda din Nord,
Cu vântul clopotului pe tâmplă?

Îmi port singurătatea ca pe o nuntă,
Din care mirii-au plecat să se roage,
Pentru ca alcoolul cu tăria cărunță,
Să poată ieși dintre doage,

Ca o sângerare de fiară
Lovită de ora finală,
Când nimic nu mai poate să doară,
Când însăși nunta e minerală.

Mamă, dormi liniștită.
Am să-mi pun lacrima pe-o strună,
Să creadă oamenii că-s la nuntă.
Dar eu voi călători pe sub lună.

CE RĂMÂNÎNE DIN TOT DORUL

LIBER CA UN PUNCT

Recunosc, fără-ndoială,
Că părinții mei s-au știut.
Că din pricina mea
Au ajuns de m-au născut.

Însă, ajunge Doamnă,
Cât m-ai pedepsit să zac
În acest coteț de carne
Dinspre care-s tot sărac.

Eu sunt cerc din toți rărunchii,
Și am duminica-n mine.
Am Decembrie în unghii,
De la unu până la tine.

Urmezi tu... să-ntinzi piciorul,
Dinspre aer înspre fruct.
Să deschizi cărnii zăvorul,
Să fiu liber ca un punct.

FIIND BĂTUT CU NORI

Fiind bătut cu nori,
N-am priceput că-i noapte,
Că fluturile din mine,
E adăpat cu flori,
Că umbrele-mi sunt coapte,
Că nu mi se cuvine,
Aripi, printre ninsori.

Cuvinte-mi cad în șoapte,
Chiar dacă sunt puține.
Mi-e silă, adeseori,
De fuga lor din fapte.
Și-mi sunt tot mai străine,
Acele sărbători
Cu clopotele sparte.

Smeriți, vin să se-nchine,
Spini, pe la subțiori,
Și-adesea le fac parte,
Când cupele sunt pline,
Și-i prind de cingători,
Ca să horim, deșarte
Dansuri, pe sub ruine,

CE RĂMÂNÎNE DIN TOT DORUL

Mințindu-i c-o să vină o moarte...
Dar nu vine.

CREȘTERE DE IARBĂ

Crește iarba, tată, crește iarba!
Ți-a acoperit până și casa.
Spune, tată, unde-ai pus tu coasa,
Ca să-ncep și eu, odată, treaba.

De ce tată spui că iarba-s eu,
Că m-o paște sub zăpezi mireasa?
Spune, tată, unde-ai pus tu coasa,
Să cosesc oglinzi în minereu.

Ce tot zici că însuși coasa sunt,
Ceea ce din tine mai rămas-a?
Spune, tată, unde-ai pus tu coasa
Cât, încă, n-apuc să mă-ncuvânt.

Tată-mi crește fiul peste casă,
Și mă tot întreabă despre coasă.

POETUL ȘI LUMINA

Pe când noi îl știam scriind poeme,
Îi bătu aerul în ușa de scris.

Dar nu i-a deschis.

Era prea devreme.

Apoi a venit verdele să-l vadă,

Și nu l-a lăsat

Că intenționa să și șadă.

A refuzat săptămâna

C-avea pretenția să-i ceară mâna.

Nu l-a primit nici pe pronume

Care voia să-l sugrume.

N-a vrut să știe nici de orizontal

Care nu era în stare de vertical.

Numai lumina decapitată

A lăsat-o să-i fie intrată,

Să-și ia capul înapoi

Din ochiul lui de dinspre noi.

NATURĂ MOARTĂ

Adam a vrut din nou să-și dea în petic...
 Și-n timp ce nimeni nu-l lua în seamă,
 El procedă, cu-n măr, ca-n vechea dramă.
 Dar mărul ăstui Rai era sintetic.

Fundamentă, atunci, un plan eretic,
 Și căută la Eva un îndemn.
 Dar Eva stătea mută, ca de lemn.
 (Ea deveni-ntre timp robotul etic)

Stăpânul Nucleon, cu gust estetic,
 De-atunci îi pregătește-o nouă soartă,
 Vrând să-l picteze-ntr-o natură moartă,
 Și-astfel să-l cumințească pe eretic.

.....

Priviți tabloul lumii cât un petic,
 În care, tâmp, stă un Adam sintetic,
 Ca după un scurtcircuit electric.

CE RĂMÂNE DIN TOT DORUL

UNDE SĂ-MI DORM INSOMNIILE?

Cândva, condamnatului la moarte,
I se îndeplinea o ultimă dorință.
Așa s-a scris carte după carte,
Că azi nu mai e loc în temniță.

Eu unde să-mi depun mărturiile,
Dacă pușcăria e plină de cuvinte?
Unde să-mi dorm insomniile?
Că-n cimitir nu mai încap morminte.

Ultimul mort al orașului
m-a scuipat în față,
Ca pe-un străin într-o urbe străină.
Eu am scăpat o tăcere din brață,
Ca pe-o rugăciune spusă la cină.

Voi părăsi această urbe de carne,
Ca un păgân cu neiertarea pe umeri.
Taurul nopții mă va duce-ntre coarne,
Spre cel mai îndepărtat nicăieri.

DRAGOSTE LA ZERO GRADE

Hai în seara asta, iubito, să te-nnec,
Pe strada unde-mi scapăr buzunarul,
Încă de mult am strănutat în bec,
Să nu mă vezi când îți sărut fermoarul.

Te voi servi, desigur, cu-n abator sihastru,
Cu tot cu ghilotină în formă de recompensă.
Casapul e trimis de mult la dracu',
Să nu mă-njunghie de-ți sărut vreo pensă.

Te-oi învăța să conversezi canin,
Să faci din treaba asta carieră.
Hingherul să îl spânzuri de-un kilogram de vin,
Iar eu să te sărut, ca lațul, pe jartieră.

Să stai ca ceasul neîntors la nuntă,
În dreptul casei mele fără număr,
Și pe vecini să-i bagi în ziua lor de muncă,
De-or ști că îți sărut breteaua de pe umăr.

Să ne iubim, apoi, de-a dreptul pe asfalt.
Mașinile de pâine s-aștepte în clișee.
Să păcălim șoferii cum că eu sunt bărbat,
Că seara asta-i seară și că tu ești femeie.

CE RĂMÂNE DIN TOT DORUL

SCRISOARE

Subtil prinos despică-mi lumina în privire.
Sunt sclavul infinitului, tremurător și rece.
Puterea-mi e cuvântul ce saltă prin ninsori,
– Pe strune risipite, ratate-n sens opus –
Melodii vlăguite, dosite pe sub vremuri,
Precum timpu-și ascunde cirezile de clipe.

Valuri de lumină, catifelate susuri,
Glorifică livada-nfloritelor icoane,
Din osul cărora s-a ridicat o ceață,
– Apă și lut suflate în trupul de femeie –
Și pe deasupra jilavului lut,
Cuvântul meu înfrânt, desfrâul își vujește,

Se sparge apogeul setoaselor smintiri,
Și cioburile rigide – alcooluri translucide,
Lumini rezumative – lacome de glorie,
Țâșnesc dinspre mormanul primar, adormitor,
Trecând prin bătrânețea acut sălbătică,
Direct către abisul de flăcări dantelate.

Asta-i făgăduiala ce clatină blajin,
Basmul împerecherii sub timp, încă nespus.
Doar cel mirat ajunge la taina absolută
A piscurilor albe de transparente steme.
Eu sunt un cetățean al Marelui Univers.
Pe mine dă-mă ție, cel ce-mi rostești cuvântul!

CE RĂMÂNĂ DIN TOT DORUL

COPIL DIN DRAGOSTE

Iubito, hai să improvizăm un copil,
să aibă cine ne cere de mâncare.

Indiferent de ce sex va fi
– politic sau militar –
Important e să ne ceară de mâncare.

Pentru asta, va trebui
să improvizezi o naștere
din materiale ce-ți stau la îndemână
în propria-ți gospodărie.

Să nu cumperi vreo una de la magazin,
și nici moașă municipală nu-ți trebuie.
Astea-s lucruri cu fluxuri și refluxuri,
mai frunzoase decât porția de marmeladă
de la ceaiul crăpatului de ziuă.

Vom fi foarte mândri de urmașul nostru,
mai ales când ne va cere de mâncare.
Și tu vei improviza o hrănire a lui,
din sânul tău matern, improvizat.

PUȘCĂRIAȘI MODERNI

A dispărut planeta de slujbași.
Ne escortează peste tot mașina,
Și ne mândrim cu titlul și cu vina,
De-a fi cei mai moderni pușcăriași!

Iubito, libertatea ni s-amână.
Nu mai e nici o șansă de scăpare.
În rai se fac reclame la motoare,
În timp ce-n iad e criză de benzină.

Dar, ce e mai întristător din toate,
E că planeta de mașini-convenții,
Pretinde că sîntem niște invenții,
Ce trebuiesc a fi perfecționate.

Nu e exclus să fim casați de vii
Păziți, de mașini, prin pușcării.

CE RĂMÂNE DIN TOT DORUL

JURNAL TÂRZIU

Bucurie trasă de sfoară,
Ronțând pesmetul de război.
Și noi ne iubim amândoi
Ca două pietre de moară,
Între care făina începe să doară.

Eu te-aș alunga,
Dar tu mi-ai pus palma pe gură,
Ca nu cumva
Continentele să se-nece în zgură.

Și te-aș opri,
De n-ar dura făina-ntre noi,
De nu mi-ai cere-un pesmet de război,
De nu te-aș iubi cu sângele gri.

POEME

Nu-mi plac poemele
Care se lasă legate cu o curelușă
Pentru a fi scoase seara la plimbare,
Și dau din coadă
Când li se dă porția de zahăr.

Eu prefer taurul comunal,
Pentru care înverzește o câmpie de iarbă.

După ce-l vezi ți se face o sete nebună
De-un vin, sau de-o fată.

CE RĂMÂNĂ DIN TOT DORUL

ŞAH

Fii blestemat zeu din Olimp!
M-ai trimis în lume în criză de timp.
Sunt abia la mutarea ierbii spre soare,
Şi pe tâmpile îmi bat orologii-n ninsoare.

Ştiu c-am despiedicat caii aseară,
De-au ieşit din pătrate-n afară,
Că nebunilor le-am pus mintea la loc,
De-au uitat ultima mutare în joc,
Că regina m-a-nşelat cu-n pion până ieri,
După ce ceilalţi au căzut prizonieri...

Acum bat tobele condamnării la mat,
Şi sunt împuşcat din pătrat în pătrat,
Căci trebuie jertfit şi Marele Rege,
Pentru a nu mai fi uitată o lege.

Box

Tata a hotărât să intru în ring.
În colțul opus văd o umbră de var.
Privirile noastre se frâng, se resping.
Cineva mi-a ucis frica la vestiar.
Mi se face semn să vin la mijloc.
Mușchii au devenit bulgări de foc.
Primesc o lovitură aspră-n obraz.
Aud glasul tatei-njurând de necaz.
Simt în stomac un gol dureros.
Mama plânge fără folos.
Aerul fluieră, blestemă-njură.
În gură-mi stăruie o arșiță dură.
Îmi las sufletul liber, deschis.
Nu știu de-s învingător sau învins.
Umbra de var stă în colțul opus,
Și mai am încă un cuvânt de spus.

MĂ-NGĂDUIE ACUM IARNA

Mă-ngăduie, acum, iarna adâncilor zăpezi,
Pe unde renii tineri frâng gerurile-n coarne,
Că fulgi înfricoșați li se aștern pe gene,
Iar visele de noapte nu le mai intră-n somn.

Eu îmi așez sărutul pe ochii lor umbroși,
Și, între a lor coarne, fac dorului culcuș,
Să aflu câte geruri au sângerat în aer
Și câte taine duc înaltele lor frunți.

Ei nu au timp să afle de-mbrățișarea iernii,
Nici de sălbăticia apropierei nopții.
Și, ca să-i recunosc, îi însemnez cu stele
Vâdate de prin ceruri de vânători eretici.

Din când în când, grăbiți, se-apropie de mine
Să vadă de mai sunt pe drum sau de-am ajuns.
Dar eu mă sprijin, încă, pe tainice zăpezi,
Și știu că drumu-i lung pân-la pământ,

Și că pe urme-mi latră, mereu nevindecată,
Recea, mireasă-a lumii, Stea Polară.
Că nu mai știu de care vecie să mă apăr
Și care, din tăceri, se va închide-n mine.

ETERNA AMĂGIRE

Și am urmat lumina
     rupând din ea cuvântul
     cu care am sfărâmat
     stânca de întuneric
         până la nisipire.

Și mi s-a-ntins în față
     un nesfârșit deșert
     stârnit de o furtună
         tot pe atât de mare.

Și-n creștetul furtunii
     lumina, spintecată,
         cădea înspre apus.

Și-ntâia oară a fost
     când m-a cuprins
     un dor cumplit de somn
         de mine și de lume,
     ca o zădărnice a toate câte sunt
     de parcă însăși taina
         oricărui început
     ar fi ca el să-și fie
         de-odată și sfârșitul.

Eternă este numai amăgirea,
     c-ar exista în lume veșnicia.

Viața e-un vis sălbatic
     al somnului sortit clipei întregii morți.

CE RĂMÂNÎNE DIN TOT DORUL

GATA

Am tras obloanele la prăvălie,
Și nu mai vând nici o băătură
Pe afară urlă a pustie,
Câinele, stăpân pe băătură.

Înăuntru-a mai rămas târziul,
Cu un țoi de tescovină-n față.
Împăcat cu timpul și rachiul,
Nu așteaptă nici o dimineață.

Nu mai știe cum să-mi facă plata.
A cheltuit ultima manea...
Îmi arată sapa și lopata,
Azvârlind cu țoiul de podea.

Strâng cu grijă cioburile tăriei,
Așa cum făcusem toată viața,
Spălând scândura melancoliei,
Și-așteptând să vină dimineața.

Acum, în prăvălia surpăturii.
Târziul nu mai poate-nvârte roata,
Iar câinele, stăpânul băăturii,
Lăcrimând, îmi urlă-n față: Gata!

CUPRINS

...Am strâns la sân păcatul cel dintâi (Prefață)...5

FOTOGRAFII

Mama Dumitra.....	13
Amintindu-mi de tata.....	14
Fotografii	15
Pe o colină.....	16
Meditație	17
Drumeție.....	18
Meșterul Manole	19
Scrisoare către tata	20
Dochia.....	22
Coridă	23
Poetul	24
Lăutarul satului	25
Veni țăranul la oraș.....	26
Țărani la bălci.....	27
Păcală	28
Fiindcă trebuie	29

LACRIMA LUI DUMNEZEU

Leoaică.....	32
Nevoia de liniște	33
Lacrima lui Dumnezeu	34
Căprioara	35
Eu te ador... ..	36
Sete.....	37
Eu apăr clorofila	38
Miros	39
Romanță	40
Când sunt cu tine	41
Ritm de primăvară	42
De-atâta fericire... ..	43

Ce-am iubit în lumea asta.....	44
La o statuie	46
Declarație de război	48
Doar până peste pod	49
Eu nu-s întreg al tău	50
Tihnă iertată	51
Arhaicul zugrav	52
O altfel de mirare	53
Vino cu mine, Doamnă	54

REÎNTOARCEREA ÎN OU

Ce rămâne din tot dorul	57
Mingea de cârpe	58
Scriere cuneiformă	59
Colț de ploaie	61
Pasărea	62
Salt.....	63
Cireșul	64
Așa de ruptă e cămașa vieții!	67
De vei privi	68
Timpul plătit cu un joc de copil	69
Poveste veche	71
Pentru o vecie	72
Reîntoarcerea în ou.....	73
Iarba	74
C-așa-mi vine... ..	75
Ziarul de ieri.....	76
Greierele	77
Sunt trădătorul	79
Cu drapelul sărăcit	80
Cântec de ciocârlie	81
Cum creșteți voi !	82
Dor de realitate	83
Ce timp mai beau poezii	84
Mielul salvator	85
Mă tem	86
Îmi sare-n față seara	88

Biblică	90
Rugă la masa de prânz	91
Perenitate	92
Cântec pe-o singură strună.....	93
Soare împăiat.....	95
Așez un cântec fraged	96
Din unghiul Stele Polare	98
Să creadă pomii c-am adormit.....	99
Întreg	101
Mi-e teamă	102
De-a hoții și vardiștii pe strada principală	104
Oul	105
Nunta minerală	106
Liber ca un punct.....	108
Fiind bătut cu nori.....	109
Creștere de iarbă.....	111
Poetul și lumina	112
Natură moartă	113
Unde să-mi dorm insomniile?	114
Dragoste la zero grade	115
Scrisoare	116
Copil din dragoste	118
Pușcăriași moderni.....	119
Jurnal târziu	120
Poeme.....	121
Șah.....	122
Box.....	123
Mă-ngăduie acum iarna	124
Eterna amăgire.....	125
Gata	126

Tipărit la S.C. IRIMPEX S.R.L.
Bârlad – str. C. Hamangiu nr. 15
Tel./Fax: 0335 425302